

Publicerad 2005-01-31 11:38 av PPQ

*ar inget emot vargar, älskar vargar, bara en metafor så slipper jag förklara det sen *L**

rovdjuren

Jag skaffade mig ett jobb, jag anpassade mig
Jag tror att jag började glömma min filosofi
Jag ordnade upp mitt liv och älskade bara dig
Fast att jag visste att min sanna kärlek var min poesi

De övertygade mig att lägga ifrån mig de åsikter som jag bar
De ville att jag skulle sluta att tänka, de sa att det var för min skull
De ville se mig naken, de ville se mig naken i en strid utan försvar
Men jag blev en demon då de anföll mig en natt när månen var full

Jag lät rovdjuren komma för nära inpå
Jag lät vargarna komma intill mitt hus
Jag lockades att stanna när jag borde gå
Jag skrämdes av mörker i stället för ljus

Jag skulle slå mig samman med dem, de lockade mig och log
Jag skulle ju skaffa mig en hustru, ungar och villa
Men då jag började gå deras väg var det som något dog
Det kändes plötsligt som de ljög och ville mig illa

Plötsligt så sökte jag en jägare som jag i flocken av rovdjur
Någon jag kunde förena mig med, någon som skulle skjuta sig ut
Jag var fångad i en fälla som jag inte visste ur jag skulle ta mig ur
Jag hade slappnat av och då plötsligt strök vargarna runt min knut

Jag lät rovdjuren komma för nära inpå
Jag lät vargarna stryka runt mitt hus
Tillslut tog jag inga steg, utan tassade på tå
Jag är en klippa som de vill bryta ner till grus

Jag slappnade av och jag trodde på evig kärlek
Det som jag tidigare trott på avfärdade jag och avsvor jag mig
Det var ungdomlig naivitet, och en rädsla för svek
Nu trodde jag inte att man behövde skapa lyckan var och en för sig

Nu så såg jag ingen anledning till att vandra själv då man kunde vara i en flock
Jag såg deras lycka skimra men jag såg inte mörkret i skuggorna strax intill
Men så i en sekunds klarsynthet såg jag allt, öppnade eld och krutröken låg plötsligt tjock

Då såg jag vad som höll på att hända, nu har jag vaknat nu vet jag vad jag vill

I min lycka lät jag rovdjuren komma för nära inpå
Jag slappnade av och då kom vargarna till mitt hus
En del har mörker, en del ljus, min tillvaro är blå
Du är inte på vakt om du låter dig gå in i ett rus

Jag har nu sett dem, nu vet jag hur de har lurat i buskar och snår
Men jag har brutit upp och nu så håller jag dem på avstånd från mitt
Nu så är jag klokare, nu är jag på vakt för jag vet att de följer mina spår
Nu har jag upptäckt dem, nu har jag genomskådat dem, fått det svart på vitt

Jag har lagt om strategi, kanske det är bäst att skjuta utan att ställa frågor
Prästskapets hantlangare, aristokratin och kungens knektar jagar mig i natt
Kvinnor är frestelsen och drömmen, men faran vid lägereldens lågor
Jag har med mig kartan som gör en själ fri, en enkel mans lycka och skatt

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren PPQ med Poeter.se id #268 innehar upphovsrätten